

[Socialministeren]

nærer noget ønske om fra centralt hold at gennemføre foranstaltninger, der bringer de selvejende institutioners eksistens i fare. Hvis overgangen til en indkomstafhængig forældrebetaling betyder hel eller delvis indførelse af central opkrævning i kommunerne, et spørgsmål, der i øvrigt ikke er afklaret endnu, skyldes det udelukkende tekniske hensyn.

Agnete Laustsen (KF):

Jeg håber, at jeg forstod ministerens svar ret, nemlig på den måde, at man i alle tilfælde ikke fra central side ville foretage nogen som helst form for ændring i den status, som de selvejende institutioner har i dag.

Det er nok værd at lægge mærke til, at de selvejende institutioner i dag udgør ikke mindre end halvdelen af landets daginstitutioner. Det vil altså sige, at det er en meget, meget stor og en meget betydningsfuld sektor af dette vigtige område, de selvejende institutioner repræsenterer. Det er også forståeligt, at de selvejende institutioner – selv om ministeren jo så pænt lagde ansvaret over på kommunerne; det er rigtigt, dér ligger det også – føler sig nervøse, fordi kommunerne så kompakt har opsagt overenskomsterne i deres helhed – det havde måske ikke været strengt nødvendigt at opsiges dem i deres helhed – og derfor føler en fare for, om de overhovedet er i stand til at fortsætte det arbejde, de er i gang med.

Hvis man pludselig skulle stå i den situation – jeg var lige ved at sige: guderne forbyde det, men jeg ved ikke, om man må sige det – at man fra visse kommuners side måtte foretrække ikke at forny overenskomsterne, så er daginstitutionerne faktisk nødsaget til inden for ret kort tid at opsiges deres overenskomster i den forstand, at de ikke mere kan modtage børn og de må opsiges deres personale, der som regel har 6 måneders opsigelsesvarsel.

Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, om hun kan vedstå det tilsagn, som folketingets socialudvalg i 1974 gav udtryk for i den betænkning, som blev afgivet over forslag til lov om social bistand, hvori det hed:

»Et flertal (udvalget med undtagelse af socialistisk folkepartis medlem af udvalget) finder, at der fortsat er behov for såvel kommunalt ejede som privat ejede institutioner, herunder de selvejende, og ville finde det

uheldigt, om kommunerne skulle benytte de nye bestemmelser om overenskomst til at begrænse de faktiske muligheder for at drive private daginstitutioner.«

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg skal ikke kommentere, hvad de enkelte kommuner har gjort. Som jeg sagde i mit første svar til fru Agnete Laustsen, er det decentraliseret, og det vil sige, at beslutningerne er lagt ud, så hvad enten jeg synes om dem eller ej, er det en kommunal afgørelse. Men jeg skal gerne understrege, hvad jeg allerede har sagt, at jeg ikke nærer noget ønske om fra centralt hold at gennemføre foranstaltninger, der bringer de selvejende institutioners eksistens i fare.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 290

18) Til *justitsministeren* af:

Ib Christensen (DR):

»Bekymrer virkningerne af den forringede snerydning, grusning og saltning på offentlige veje og gader ikke ministeren, når henses til færdselssikkerhed og trafikforsinkelser?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge dagspressen (bl. a. Berlingske Tidende 1. december og Aarhus Stiftstidende 30. november) har Foreningen af Langturschauffører protesteret imod de kommunale besparelser på det i spørgsmålet nævnte område. Der henvises både til øgede ulykkestal og deraf følgende menneskelige tragedier, øgede hospitalsudgifter samt – i udtalelser fra FDM – til tabt arbejdsfortjeneste og højere forsikringspræmier. Hovedstadsrådets Trafikselskab bebuder trafikforsinkelser som følge af den forringede glatførebekæmpelse og snerydning.

På denne baggrund forekommer det tvivlsomt, om der overhovedet er samfundsøkonomiske besparelser forbundet med begrænsningen af de kommunale udgifter til grusning, saltning og snerydning af veje og gader.

Ib Christensen (DR):